

ת"פ 60788/12/12 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד א ס

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 60788-12-12 משטרת ישראל תביעות- שלוחת
רמלה נ' א ס

בפני
בעניין: כבוד השופטת רבקה גלט
משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

המאשימה

נגד

א ס

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עורכת דין מעין דואק

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עורך דין גויסקי דנה

גזר דין

הנאשם, כבן 53, הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי תיאור העובדות, ביום 4.6.12, בשעה 01.02 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לביתו כשהוא תחת השפעת אלכוהול, הקיש על הדלת וצעק אל בת זוגו המתלוננת "אני אהרוג אותך, כמו באר שבע". לשמע איומיו התקשרה המתלוננת למשטרה, והנאשם עזב את המקום.

הודאת הנאשם באה לאחר שנשמעה כל פרשת ההוכחות, ובטרם נשמעו הסיכומים.

יש להזכיר כי כתב האישום הוגש עוד בשנת 2012, אך מאז נדחו הדיונים שוב ושוב, בעיקר בשל אי התייצבות הנאשם, אך פעם אחת נדחה הדיון גם בשל אי התייצבות המתלוננת לעדות. בסופו של דבר נשמעו ההוכחות רק במהלך שנת 2016.

בין הצדדים לא גובש הסדר לעניין העונש, אך הוסכם שיינתן תסקיר.

אקדים ואומר כבר עתה כי עיקר המחלוקת הנטושה בין הצדדים נוגעת לשאלת הפעלתו של מאסר על תנאי בן 9 חודשים, התלוי נגד הנאשם.

התסקיר

עמוד 1

הנאשם יליד אתיופיה, בוגר 3 שנות לימוד, עלה עם משפחתו בשנת 1991, גרוש מן המתלוננת מזה כ-3 שנים, אב לחמישה וסב לנכדה. בשנים האחרונות התגורר לסירוגין ברחוב ואצל חברים, ולא עבד, בין היתר לאחר שעבר תאונת דרכים. בחודשים האחרונים החל להתגורר עם חבר בבאר שבע ועובד ברשת מזון. לפני שנה וחצי, נפטרה בתו של הנאשם. בן נוסף, בעל נכות ומרותק לכיסא גלגלים.

בעבר הורשע הנאשם גם בעבירות אלימות כלפי המתלוננת וריצה עונשי מאסר בפועל. ההתרשמות היא כי נוטה לטשטש את הבעייתיות ביחסו עמה. משירותי הרווחה נמסר כי להתרשמותם הנאשם גילה אלימות מתמשכת כלפי המתלוננת, ברמת סיכון גבוהה, והוא בעל נטיות התמכרותיות ומניפולטיביות. הנאשם התמיד להגיע בשנה האחרונה אל הרשות לשיקום האסיר, אך לעתים הגיע שיכור. החל מחודש אפריל חדל להגיע, הוגדר כדר רחוב, וסירב לקבל טיפול גמילה מאלכוהול.

ביחס לעבירה, הנאשם לא נטל אחריות, הכחיש ומסר שרק ביקש ללון בבית.

הנאשם מוכר לשרות המבחן במשך שנים. בעבר, ההתרשמות היתה כי הנאשם סובל מבעיית התמכרות לאלכוהול, ותחת השפעתו מתנהג באופן אימפולסיבי ואלים כלפי אשתו ובני משפחתו. הנאשם מכחיש את העבירות ושלל נזקקות טיפולית.

בשיחה עם המתלוננת עלה כי במהלך השנים הנאשם סבל מבעיית שתייה שהשליכה על כל תפקודו, והיא נדרשה מבחינתה להגן על עצמה וילדיה. היא שללה אלימות פיסית אך טענה שהטריד אותה בטלפון, איים, קילל, והיה מגיע שיכור. לדבריה, כיום אינה חוששת מפניו.

שירות המבחן שקל את גורמי הסיכון הכוללים את העדר המודעות, השלכת האחריות וההתמכרות, למול חלופי הזמן מאז האירוע והעדר מעורבות פלילית מאז. המסקנה היא כי קיימת כיום מסוכנות גבוהה להישנות התנהגות אלימה כלפי המתלוננת. הנאשם נוקט עמדה קורבנית, מתקשה לקבל את הפרידה מן המתלוננת ועמדותיו נוקשות. שירות המבחן ער להתייצבות מסוימת לאחרונה, עקב המעבר לבאר שבע ותחילת עבודה, אך ההתרשמות היא כי אלה נועדו להגביר טשטוש ומזעור הבעייתיות.

לנוכח העדר נטילת אחריות ושלילת נזקקות טיפולית, אין המלצה טיפולית. בנוסף, לאור הערכת הסיכון הגבוהה וקיומם של מאסרים על תנאי להפעלה, ההמלצה היא להטיל מאסר.

טיעוני הצדדים

ב"כ התביעה הפנתה לחומרת העבירה, באשר האיום התייחס למקרה שנודע ברבים ואירע זמן קצר קודם לאירוע, בבאר שבע. כמו כן, הפנתה לכל האמור בתסקיר, ממנו עולה מסוכנות גבוהה. נגד הנאשם תלוי מאסר על תנאי בן 9 חודשים, שהוטל בשנת 2009, וכבר אז הביע בית המשפט דעתו על העדר נטילת האחריות, ואי למידת לקח. התביעה הזכירה כי הלכה לקראת הנאשם, עת הצהירה לפרוטוקול כי ככל שיוגש תסקיר שיעיד על נטילת אחריות, העדר מסוכנות והמלצה להארכת התנאי, תהיה הסכמה לכך. ואולם, התסקיר בעייתי ביותר ומשקף מסוכנות גבוהה. נטען כי יש לזקוף את חלופי הזמן לחובת הנאשם שלא התייצב למשפטו וגרם לדחיות. לדעת התביעה מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר ועד שנת מאסר. בעניינו של הנאשם העתירה היא להפעלת התנאי והטלת 3 חודשי מאסר במצטבר לו.

ב"כ הנאשם עתרה בתחילה לדחיית הדין לצורך קבלת תסקיר משלים, וטענה כי הנאשם החל לאחרונה לעבוד כטבח בבסיס צה"ל בדימונה, ועבר לגור בבאר שבע. הנאשם לטענתה מוכן כיום לטיפול גמילה, אם נדרש. לאחר ששמעתי טענותיה, לא מצאתי לנכון להיעתר לבקשה וזאת לנוכח האמור בתסקיר, על כן השמיעה טיעוניה לעונש.

ב"כ הנאשם טענה כי מתקיימות נסיבות המצדיקות להאריך את התנאי. נטען כי מזה כמה חודשים הנאשם אינו נוגע באלכוהול. הנסיבות המשפחתיות קשות, בשל פטירת הבת, ונכותו של הבן. המתלוננת מוסרת כי כיום הנאשם אינו מטריד אותה, והוא החל לעבוד בבסיס צה"ל ושכר דירה. נטען כי מתקיימת קרבה לסייג של שכרות חלקית, בכך שהנאשם היה שיכור בעת האירוע, כעולה מן הראיות והיה יכול לטעון כך אילו השמיכה פרשת ההוכחות. בנוסף, נטען כי חלפו 4.5 שנים מקרות האירוע והמאסר על תנאי הוא משנת 2009. ב"כ הנאשם הפנתה להלכת חמים (רע"פ 1441/14) וטענה כי המאסר על תנאי הוטל באופן לא ראוי, בחטיבה אחת, בגין עבירות איומים ועבירות אלימות חמורות יותר, על כן אין זה ראוי להפעילו בגין עבירות האיומים שהיא הקלה יותר. בעניין הטלת קנס או פיצוי נטען כי אין לנאשם כל יכולת כדר רחוב, לשאת בתשלום.

הנאשם בדברו האחרון אמר שהוא לא נוגע באלכוהול, עובד בבסיס צה"ל, שכר דירה ורוצה להתקדם כדי להיות "בן אדם".

הטענה לקרבה לסייג שכרות חלקית

הלכה היא כי "גם להוכחת טענה של שכרות חלקית, יש להניח תשתית ראייתית, והרף להוכחתה אף הוא רף גבוה מאוד (כך, לדוגמה, בעניין רומנצקו נדחתה טענה לשכרות חלקית למרות היות הנאשם 'שתוי לחלוטין ואחוז סחרחרת') (ע"פ 7164/10 ג'אן נ' מדינת ישראל (1.12.11)).

בע"פ 5266/05 זלנצקי נ' מד"י (22.2.07), מנה בית המשפט העליון את התנאים להקמת סייג של שכרות

חלקית:

על יסודותיה של השכרות החלקית עמדתי זה מכבר בענין סטקלר. בקצירת האומר, אחזור ואציין כי בבואו להכריע בשאלה האם נשללה כוונתו של מבצע עבירה בשל השפעת אלכוהול, ישקול בית המשפט את השיקולים הבאים:
א. עדויות של אנשים או שוטרים שראו את הנאשם בסמוך למעשה, לגבי כמויות האלכוהול ששתה או לגבי סימנים המעידים על שכרות.

ב. עדויות מומחים באשר למצב שכרותו של הנאשם על פי בדיקת דמו, ועל בסיס חישוב מדעי של קצב ירידת רמת האלכוהול בגוף, תוך בחינת מצבו הקוגניטיבי של הנאשם בהתייחס למאפייניו האישיים.

ג. פעולות מורכבות שביצע הנאשם לפני, במהלך ולאחר ביצוע המעשה, שמצביעות על מודעות ורצון בתוצאת מעשהו, או על כך שלא היה שיכור בעת האירוע.

ד. עד כמה מסתברת תוצאת העבירה מן המעשה, ועד כמה היא בלתי נפרדת ממנו.

ה. הצהרות שהשמיע הנאשם בעת או בסמוך לביצוע המעשה, המעידות על כוונתו.

ו. עד כמה זוכר הנאשם את הפרטים הנוגעים לביצוע העבירה לאחר ביצועה.

בענייננו, דעתי היא כי בחינת השיקולים הללו, מעלה שלא הוכח כי הנאשם היה שיכור במידה המגבשת הגנת שכרות, או אפילו שכרות חלקית, ואלה נימוקיי:

ראשית, הנאשם לא טען להגנת השכרות או שכרות חלקית, בשום שלב של המשפט. בתשובתו לאישום (עמ' 4 לפרוטוקול) מסר כי היה תחת השפעת אלכוהול, אך לא טען לקיומו של סייג (ע"פ 3255/14 ביטון נ' מד"י (16.3.15)).

שנית, לא הובאה כל עדות בעניין כמות האלכוהול ששתה הנאשם, פרט לעדות עצמו, בה מסר כי ששתה בירה אחת או שתיים, ולא יותר (עמ' 25 ש' 1). הנאשם עמד על טענתו זו גם בחקירתו במשטרה בליל האירוע, ושלל את האפשרות ששתה יותר (ת/4 ש' 22).

שלישית, אמנם המתלוננת העידה כי הנאשם היה לדעתה שיכור, אך בכך אין די לצורך התגבשות הסייג. בין היתר יש לזכור כי על פי הראיות, לא שוחחה עמו, אלא רק ראתה אותו מבעד לעינית הדלת, כך שהתרשמותה לא היתה יכולה להיות יסודית. יש לשים לב לכך שהנאשם העיד כי הוא זוכר היטב את ליל האירוע, ועמד על טענתו לפיה רק רצה להיכנס הביתה ולא איים (עמ' 24 לפרוטוקול). הנאשם נשאל גם על ידי בית המשפט האם האירוע זכור לו והשיב בחיוב, ובכך יש כדי לשלול את הטענה שהיה שיכור ממש.

רביעית, הנאשם התנהג בעת האירוע כמי שיודע מטרותו, בכך שידע להגיע לבית המתלוננת, משמע היה מעוגן במקום.

חמישית ועיקר, הנאשם ידע לאיים תוך אזכור אירוע הרצח שאירע בבאר שבע אך חודש אחד קודם לכן (24.5.12), כפי שפורסם בכל כלי התקשורת. תוכן האיום מלמד שהיה מעוגן היטב במציאות ובזמן, כך שבחר היטב את מילותיו ולא השמיע איום גנרי או אמורפי.

שישית, לאחר שנעצר בשעה 03:05, נחקר הנאשם בשעה 03:16 והשיב לשאלות באופן ענייני, תוך שסיפר כי המתלוננת רוצה להרחיקו מביתה, פירט את מצבו הרפואי הלא שפיר, ושלל איומים מצדו. בכך הוכיח כי לא היה שיכור ביותר.

צירופן של כל הנסיבות הללו, תומך במסקנה שאף אם היה הנאשם נתון תחת השפעה מסוימת של אלכוהול, לא עלה בידו להוכיח שזו הגיעה לכדי שכרות חלקית אפילו, על כן אני דוחה את הטענה לקרבה לסייג השכרות.

מתחם העונש ההולם

האינטרס החברתי בהגנת שלומו ושלוחותו של הפרט, בתוככי משפחתו, הוא מובן ואין צורך להאריך בעניין זה. ברע"פ 182/13 משה נ' מד"י (21.1.13) נאמר:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג [...] נפוצות של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבת האלימות [...], תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה"

כידוע, קשת העונשים שהוטלו בעבירת איומים מלמדת על גיוון ושונות שקיימים בפסיקה, בנוגע לעבירה זו, ולא בכדי. המציאות מזמנת מגוון אינסופי של אירועים ומערכות יחסים, אשר ביצוע עבירות איומים והטרדה בגדרם, הוא בעל מאפיינים ייחודיים המצדיקים התייחסות פרטנית בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה.

במקרים רבים ראו בתי המשפט לנכון להחמיר עם מי שהורשעו בעבירת איומים ו/או הטרדה ולהטיל עליהם עונשי מאסר משמעותיים. כך היה בעניין רע"פ 1293/08 קורניק נ' מד"י (25.6.08), שם אישר בית המשפט העליון עונש של 12 חודשי מאסר בפועל, שהוטלו על נאשם נעדר כל עבר פלילי.

מדגם מייצג של פסיקת בתי המשפט בעת האחרונה, מלמד על ענישה מרתיעה, במקרים בהם דובר במי שקיימת מצדו מסוכנות, או בעניינם של בעלי עבר פלילי, ובייחוד מי שתלוי נגדו מאסר על תנאי בר הפעלה:

בעפ"ג 14009-08-09 צ'קול נ' מד"י (16.3.10) הוקל עונשו של הנאשם (10 חודשי מאסר) שאיים על בת זוגו בשתי הזדמנויות. לאחר שנתקבל תסקיר שהמליץ על הליך טיפולי ולאחר שמיעת עמדת המתלוננת הופחת העונש ל-6 חודשי מאסר, הכוללים הפעלה של 2 חודשי מאסר.

בעפ"ג 1482-02-15 דסליין נ' מד"י (1.3.15) הורשע הנאשם בכך שאיים בסכין על בת זוגו. אין לנאשם עבר פלילי. בבית משפט קמא הוטלו 8 חודשי מאסר בפועל. בערכאת הערעור הוקל העונש והועמד על 5.5 חודשי מאסר בפועל.

בת.פ 1895-05-16 מד"י נ' בן דיין (8.7.16) הורשע הנאשם באיומים כלפי בת זוגו. לנאשם עבר פלילי אך לא ריצה מאסר בעברו. על פי הסדר טיעון הוטלו עליו 5 חודשי מאסר בפועל, וכן הופעל מאסר על תנאי בן 4 חודשים, כך שבסה"כ יישא 7 חודשי מאסר.

בת.פ 27100-01-10 מד"י נ' בגדל (1.7.10) הורשע הנאשם באיומים שהשמיע כלפי בת זוגו, בעת המתנה לדין בבית הדין הרבני. לנאשם עבר פלילי, וכן תלוי נגדו מאסר על תנאי בן 4 חודשים. הוטלו 12 חודשי מאסר, וכן הופעל התנאי במצטבר.

בת.פ 46495-04-16 מד"י נ' ביטון (4.7.16) הורשע הנאשם בכך שאיים על אמו שישרוף את חנותה, וכן איים שיתאבד. הנאשם סירב להיפגש עם קצין המבחן. בית המשפט הטיל 4 חודשי מאסר בפועל.

בת.פ 40870-08-11 מד"י נ' חנניה (26.12.11) הורשע הנאשם באיומים כלפי אמו, אשר השמיע זמן קצר לאחר

שחרורו ממאסר קודם שריצה בשל איומים כלפיה. לנאשם עבר פלילי נוסף. הוטלו 10 חודשי מאסר וכן הופעל מאסר על תנאי למשך 9 חודשים במצטבר.

בת.פ 47276-11-15 מד"י נ' ווקנין (7.6.16) הורשע הנאשם בכך שאיים על קצינת המבחן כי יחזור עם בלון גז ויצית את עצמו. לנאשם עבר פלילי מכביד וכן תלוי נגדו מאסר על תנאי בן 5 חודשים. בית המשפט הטיל 8 חודשי מאסר בפועל וכן הורה על הפעלת התנאי כך שמתוכו חודשיים ירוצו במצטבר, סה"כ 10 חודשי מאסר.

בת.פ 10890-08-15 מד"י נ' טללה (6.3.16) הורשע הנאשם בכך שאיים על בת זוגו לשעבר, לאחר שהתגרתה בו. לנאשם עבר פלילי. הוטלו 6 חודשי מאסר בפועל, במצטבר לכל מאסר אחר.

בת.פ 39210-09-10 מד"י נ' רדאי (25.11.11) הורשע הנאשם באיומים כלפי אחותו. במסגרת הסדר טיעון הוסכם כי הנאשם ירצה 2.5 חודשי מאסר בעבודות שרות, לאחר שהיה עצור למשך חודשיים.

בת.פ 4477-01-16 מד"י נ' גלזר (2.3.16) הורשע הנאשם במסגרת של הסדר טיעון, בעבירת איומים. נגד הנאשם היה תלוי מאסר על תנאי בן 6 חודשים. הוטלו 5 חודשי מאסר, וכן הופעל התנאי, כך שבסך הכל יישא 8 חודשי מאסר.

בת.פ 45931-09-14 מד"י נ' בטאווה (2.3.16) הורשע הנאשם בכך שאיים על עוברי אורח באמצעות חפץ חד, שירצח אותם. הנאשם צעיר בעל עבר מכביד, והתסקיר לא היה חיובי. נגד הנאשם תלוי מאסר על תנאי בן 6 חודשים. הוטלו 6 חודשי מאסר וכן הופעל התנאי, כך שבסך הכל יישא 9 חודשי מאסר.

בת.פ 1217-12-15 מד"י נ' אלצאנע (8.2.16) הורשע הנאשם באיומים. לנאשם עבר מכביד וכן תלוי נגדו מאסר על תנאי בן 6 חודשים. הוגש תסקיר בעייתי. הוטלו 6 חודשי מאסר וכן הופעל התנאי כך שבסך הכל יישא 9 חודשי מאסר.

בת.פ 35142-06-15 מד"י נ' פלוני (12.1.16) הורשע הנאשם בכך שאיים על חוקרת המשטרה כי יפגע בבית זוגו. לנאשם עבר מכביד וכן תלוי נגדו מאסר על תנאי בן 7 חודשים. מצד שני, הנאשם כבן 74 ומצבו הבריאותי לא שפיר. הוטלו 6 חודשי מאסר וכן הופעל התנאי כך שבסך הכל יישא 10 חודשי מאסר.

אמנם, ניתן לאתר מקרים רבים בהם הוטלו עונשי מאסר בעבודות שרות, וכן קיימים מקרים קלים עוד יותר, בהם הסתיים ההליך ללא הרשעה, אך זאת כאשר לא היה לנאשם עבר פלילי, או שהוגשה חוות דעת חיובית מטעם שרות המבחן (לצורך הדוגמא בלבד: בת.פ 41892-03-10 מד"י נ' פלוני (19.3.13); ת.פ 4648-11-10 מד"י נ' טויסטר (3.7.12); ת.פ 50605-10-12 מד"י נ' דוד (נבו מיום: 7.3.13)).

לאור מנעד הענישה הרחב, ישנה חשיבות עליונה לנסיבות העבירה בבוא בית המשפט לבחון את חומרת האירוע ואת מידת אשמו של הנאשם.

הנאשם הגיע לבית בת זוגו לשעבר, כשהוא תחת השפעת אלכוהול, דפק על הדלת בשעת לילה מאוחרת, ואיים עליה, באמרו כי אם לא תפתח, יהרוג אותה "כמו באר שבע". בכך הזכיר הנאשם למתלוננת אירוע שאירע רק חודש קודם לכן, ופורסם ברבים. הנאשם היה צריך להניח כי המתלוננת היתה מודעת לאותו אירוע מזעזע, בייחוד נוכח העובדה שגם שם דובר בבני זוג שהיו בני העדה האתיופית, ויש לשער כי התכוון להטיל עליה בכך מורא גדול, שכן ברור כי מנקודת

מבטה באותה עת, היה מדובר בסיטואציה דומה למצבה וקרובה יותר ללבה. כזכור, המתלוננת העידה בפניי, והיתה לי הזדמנות להתרשם כי המדובר באשה מסורתית ביותר ומופנמת, אשר איום שכזה לבטח הפיל עליה פחד ממשי ומיידי.

בכל מקרה, על פי המבחן האובייקטיבי הנוהג בעבירת האיומים (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מד"י (6.9.89)), הרי כל אדם סביר היה מתמלא חלחלה לנוכח איום שכזה.

לאור הנסיבות, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר שיכול שירוצה בעבודות שרות, ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם צבר לחובתו הרשעות רבות במהלך השנים, בעבירות אלימות שונות. בשנת 1999 נדון בגין עבירת איומים והוטל עליו מאסר על תנאי. בשנת 2002 נדון שוב בגין עבירת איומים, הוטל עליו מאסר בפועל למשך 5 חודשים, וכן הופעל מאסר על תנאי בן 10 חודשים בחופף. לאחר מכן, הורשע בעבירות אלימות כלפי המתלוננת בשנת 2009 (ת.פ. 4515-06-09), אז הוטל עליו מאסר למשך 7 חודשים, וכן הוטל מאסר על תנאי בן 9 חודשים שהוא בר הפעלה בעניינו. באותו עניין טען הנאשם כי הוא מתחרט על העבירות ולמד את לקחו. ענינו הרואות, כי שב וביצע עבירת איומים כלפי המתלוננת.

לאחרונה נדון הנאשם בשנת 2014, בגין עבירת איומים והוטל עליו מאסר למשך 5 חודשים. גזר הדין הזה מאוחר למועד העבירה שבפניי.

ב"כ הנאשם טענה כי לחלוף הזמן ישנו משקל של ממש בעניינו. בהקשר זה יש להזכיר כי כתב האישום הוגש עוד בשנת 2012, והדיונים נדחו שוב ושוב, בעיקר בעטיו של הנאשם, ולא בשל מחדלי התביעה.

לא בכל יום מוגש לבית המשפט תסקיר לפיו מצוי הנאשם ברמת מסוכנות גבוהה, כפי שנמסר בעניינו. אם לא די בכך, הרי אין המדובר במסוכנות ערטילאית, אלא ספציפית כלפי המתלוננת. מסוכנות זו נובעת הן מן העובדה המטרידה שהנאשם אינו נוטל אחריות על העבירה ומכחיש את ביצועה, והן מהיותו עדיין מכור לאלכוהול שאינו מטופל ואינו מודע לקשייו. אמנם הנאשם טען כי אינו נוגע באלכוהול, והחל לעבוד באופן מסודר, ואולם עניין זה לא הוכח. בכל מקרה, המדובר בשינוי שחל ממש בעת האחרונה, ולצדדי עלי להטיל ספק בהתמדתו, בהעדר כל טיפול.

נכתב בתסקיר כי הנאשם מתקשה לקבל את הפרידה מן המתלוננת, מגלה תלותיות בה ומצפה לשוב לביתה, מתוך נוקשות מחשבתית. קביעות אלה של שרות המבחן ממחישות את המצוקה הרבה שבה נתונה המתלוננת, וקשה לשער כי דפוסי התנהגות הנוקשים השתנו כיום, מבלי שהתקיים כל תהליך טיפולי. ודוק, לא המתלוננת היא שהניעה את שרות המבחן להערכת המסוכנות הגבוהה, שכן בתום לבה מסרה לשרות המבחן שאינה חוששת כיום, ואולם בכך אין כדי למעט מן ההערכה המקצועית של שרות המבחן.

בנסיבות הבעייתיות שתוארו, סברתי כי גם אם אעתר לבקשת הנאשם לדחייה לצורך מתן תסקיר משלים, לא יהא בו כדי להפוך את הקערה על פיה, לשלול כל מסוכנות, ולהצדיק הארכת המאסר על תנאי. לפיכך, לא נעתרתי לבקשת הדחייה. לדעתי, כיום שומה על בית המשפט להעמיד לנגד עיניו את עניינה של המתלוננת ואת שמירת שלומה מפני הנאשם.

ב"כ הנאשם טענה כי יש להימנע מהפעלת התנאי, בהיותו בלתי מידתי. נטען כי בשעתו הוטלו 9 חודשי מאסר על תנאי כחטיבה אחת, בגין עבירות תקיפה שונות וכן עבירות איומים, ואילו הפעם נותן הנאשם את הדין בגין העבירה הקלה מבין כל עבירות התנאי, כך שאין זה ראוי כי יופעל התנאי המחמיר. לתמיכה בטענה הפנתה ב"כ הנאשם לעפ"ג 59565-01-13 רמדאן נ' מד"י (15.3.16) שם ביטל בית המשפט המחוזי את הפעלת המאסר על תנאי, שהוטל בשנת 2008, בין היתר בשל יושנו. לדעתי אין בהחלטה זו כדי ללמד לענייננו והיא יפה לנסיבות שם, שכללו המלצה חיובית מטעם שרות המבחן, וכן צורך להשוות לענייניו של נאשם נוסף באותו התיק. עניין נוסף אליו הופניתי הוא ת.פ 60619-01-13 מד"י נ' לובלצ'יק (26.10.16), שם נמנע בית המשפט מהטלת מאסר בפועל בגין החזקת 90 גרם חשיש, בשל יושן העבירה. בכל הכבוד, אינני סבורה כי ניתן ללמוד מאותו עניין לכאן, שעה שהנאשם דן הורשע בעבירה חמורה יותר, ונושא על שכמו מאסר על תנאי בר הפעלה. המקרה השלישי אליו מפנה ב"כ הנאשם הוא רע"פ 1441/14 חמיס נ' מד"י (9.2.14) שם קבע בית המשפט העליון כי הפעלת מאסר על תנאי בן 10 חודשים בגין עבירת שהיה שלא כדין, היא בלתי מידתית. אף מקרה זה כמובן אינו דומה כלל לעניין דנן, משום שהעונש בגין עבירת איומים חמור פי כמה מן העונש בגין עבירות שהייה שלא כדין, כך שלא ניתן לטעון כי המאסר על תנאי התלוי בענייננו הוא בלתי מידתי. בנוסף, באותו עניין הוכח כי קיימת מגמה חיובית בתהליך שיקומו של הנאשם.

כאן המקום להדגיש כי בניגוד לטענת הנאשם, לא מצאתי שהיה בהטלת 9 חודשי מאסר על תנאי בגין עבירת האיומים משום חוסר מידתיות, שכן מאגרי הפסיקה מלאים בגזרי דין שבהם הוטלו עונשי מאסר על תנאי משמעותיים בגין עבירות איומים, ודי בסקירה שהובאה לעיל על מנת להתרשם.

אמנם נקבע לא פעם כי עלול להיווצר קושי הנובע מכך שבית המשפט שהטיל את התנאי לא הבחין בין העבירות השונות בהן הורשע המערער והטיל את אותו תנאי הן בגין העבירה החמורה יותר והן בשל העבירה הקלה יותר. לפיכך, נקבע כי ראוי הוא שבבוא בית המשפט להטיל מאסר על תנאי, ינקוט הפרדה בין תקופות התנאי שיוטלו, על פי חומרת העבירות השונות שבגינן מוטל התנאי (עפ"ג 1363-01-16 דור נ' מד"י (29.11.16), מה שלא נעשה בענייננו, בשעתו. עם זאת, העובדה שהוטל התנאי על הנאשם כפי שהוטל, עדיין אין בה כשלעצמה כדי ללמד כי הפעלת התנאי היא בלתי מידתית, אלא יש לבחון עניין זה לגופו בכל מקרה ומקרה.

בעניין דנן, קבעתי לעיל כי מתחם העונש ההולם מרקיע עד 12 חודשי מאסר בפועל, זאת בהתחשב בנסיבות העבירה ובמדיניות הענישה הנוהגת. לפיכך, אני סבורה כי לא ניתן לקבל את הטענה כאילו המאסר על תנאי בן 9 החודשים הוא בלתי מידתי. להיפך, אני סבורה כי המדובר במאסר על תנאי שהפעלתו הולמת את הנסיבות החמורות של העבירה.

כללו של דבר, העבירה שביצע הנאשם היא בעלת מאפייני חומרה משמעותיים, ונסיבותיו האישיות בעייתיות ביותר. הנאשם לא נרתם לתהליך טיפולי ונשקפת מצדו מסוכנות ברמה גבוהה. נסיבות אלה אינן מאפשרות לשקול הארכת המאסר על תנאי כלל וכלל, שהרי הלכה פסוקה היא שיש להפעיל מאסר על תנאי ואילו הארכתו היא חריג הדורש טעמים טובים (רע"פ 8122/12 פחמאוו נ' מד"י (27.1.13)). בענייניו של הנאשם למרבה הצער לא מתקיימים טעמים טובים שכאלה.

אשר על כן, באתי לידי מסקנה לפיה אין מנוס מהפעלת המאסר על תנאי. לצד זה, לנוכח חלוף הזמן וגילו הלא צעיר של הנאשם, לא אמצה את הדין עמו.

אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. 6 חודשי מאסר בפועל, בניכוי יום המעצר 4.6.12.

ב. יופעל המאסר על תנאי בן 9 חודשים מת.פ 4515-06-09. הנאשם יישא עונש זה בחופף ובמצטבר לעונש שהטלתי, כך שבסך הכל יישא 9 חודשי מאסר בפועל.

ג. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות איומים.

ניתן היום, כ"ט כסלו תשע"ז, 29 דצמבר 2016, בנוכחות הצדדים.